

בש"פ 3457/19 - מדינת ישראל נגד פלוני

בבית המשפט העליון

בש"פ 3457/19

בש"פ 3483/19

לפני: כבוד השופט ד' מינץ

העוררת בבש"פ 3457/19
והמשיבה בבש"פ 3483/19: מדינת ישראל

נגד

המשיב בבש"פ 3457/19 והעורר פלוני
בבש"פ 3483/19:

ערים לפי סעיף 53 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות
אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 על החלטות בית
המשפט המחוזי בתל אביב-יפו במ"ת 14567-01-19

תאריך הישיבה: י"ח באייר התשע"ט (23.05.19)

בשם העוררת בבש"פ 3457/19

והמשיבה בבש"פ 3483/19: עו"ד ע' שלום; עו"ד ג' רוסו; עו"ד א' פטל-רוזנברג

בשם המשיב בבש"פ 3457/19

והעורר בבש"פ 3483/19: עו"ד ש' שורר

החלטה

לפני שני עררים לפי סעיף 53(א) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996, המופנים נגד החלטות בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו במ"ת 14567-01-19. העורר בבש"פ 3483/19 והמשיב בבש"פ 3457/19 (אשר ייקרא להלן לשם הנוחות: העורר) מלין נגד החלטת בית המשפט המחוזי מיום 25.4.2019 בגדרה נקבע כי קיימת תשתית ראיתית לכאורית נגדו. המדינה עוררת בבש"פ 3457/19 נגד החלטת בית המשפט המחוזי מיום 20.5.2019 המורה על מעצרו של העורר בפיקוח אלקטרוני.

הרקע לעררים

1. נגד העורר ונגד שמונה מעורבים נוספים בפרשההוגש לבית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו כתב אישום המגולל מסכת אירועים, במסגרתה קשרו הנאשמים קשר לפעול יחדיו לייבוא סם מסוג קוקאין לישראל במשקל כולל של כ-150 ק"ג. כתב האישום כולל אישומים רבים, מתוכם מיוחסים לעורר ארבעה אישומים בעבירות של קשירת קשר לביצוע פשע וייבוא סם מסוכן במשקל כולל של 52 ק"ג. בד בבד עם הגשת כתב האישום עתרה המדינה למעצרו ולמעצר יתר המעורבים עד לתום ההליכים המשפטיים נגדם.
2. במסגרת הבקשה נטען כי בידי המדינה ראיות לכאורה להוכחת אשמת העורר, המתבססות על עדות מפורטת וקוהרנטית של עד מדינה וראיות נוספות הקושרות את העורר לאירועי הייבוא המהוות סיוע לעדותו של עד המדינה. באשר לעורר, הובהר כי מהודעותיו המפורטות של עד המדינה, עולה בין היתר כי העורר היה זה אשר פנה לעד המדינה והציע לו לקחת חלק בייבוא הסמים. בין העורר לבין עד המדינה התנהל משא ומתן בקשר לתשלום אותו יקבל עד המדינה עבור חלקו בפרשה, כאשר העורר גם לקח אותו לנקודת מפגש על מנת לאסוף את התשלום. על פי עדות עד המדינה, העורר גם הדריך אותו כיצד לפעול. כמו כן, ישנו חומר ראיות נוסף - תקשורת טלפונית רציפה, איכוני איתור ואיכונים סלולריים - התואם את העולה מהודעות עד המדינה.
3. ביום 25.4.2019 קבע בית המשפט המחוזי (השופט א' הימן) כי קיימת תשתית ראיתית המבססת סיכוי סביר להרשעת העורר באישומים המיוחסים לו. בית המשפט המחוזי סקר בפירוט ובהרחבה את הודעות עד המדינה הרלוונטיות לעניינו של העורר וקבע כי מדובר בעדות מפורטת ועשירה פרטים על פיה העורר תיווך וגייש בין המעורבים בפרשה, דאג לקיום שיתוף פעולה ביניהם, ניהל את המשא ומתן בנושא התשלום שיקבל עד המדינה כתוצאה מתרומתו לייבוא הסמים ופעם אחת גם העביר לו את התשלום בעצמו. בית המשפט קבע כי אף שעד המדינה סיפר על מעורבותו של העורר בפרשה רק בשלב מתקדם של החקירה, לא נמצא כי מדובר בעדות כבושה. כמו כן לא נמצא בסיס לטענת ההגנה כי עדות עד המדינה לא נמסרה באופן חופשי ומרצון או כתוצאה מהפעלת לחצים פסולים מצד החוקרים. בית המשפט גם לא מצא כי קיימות סתירות בעדות בעניינים מהותיים היוורדים לשורשה. זאת בעוד שגרסת העורר - אשר הכחיש כל קשר לחשדות שהוטחו בפניו - אינה סבירה. בית המשפט גם פירט את הראיות החיצוניות הנוספות ובעיקר נתוני מחקרי תקשורת ואיכונים ומצא כי יש בהצטברותן כדי לבסס תמיכה ראיתית מסייעת לעדות עד המדינה.
4. בסופו של דבר קבע בית המשפט המחוזי כי קיימת תשתית ראיתית לכאורית המקיימת סיכוי סביר להרשעת העורר, כאשר צוין כי עוצמת ראיות הסיוע במקרה זה היא "בינונית". באותה החלטה גם הורה בית המשפט המחוזי על הגשת תסקיר שירות מבחן בעניינו של העורר. במסגרת התסקיר שהוגש, התרשם שירות המבחן כי קיים פער בין ההצגה העצמית החיובית והנורמטיבית של העורר לבין התמונה המורכבת העולה מכתב האישום. עם זאת, העריך שירות המבחן כי לתקופת המעצר עד כה השפעה מרתיעה כלפי העורר באופן המפחית סיכון להישנות התנהגות בעייתית מצדו. כמו כן, העריך שירות המבחן כי מעורבות משותפת של המפקחים שהוצעו (בתו, בת זוגו, אחיו ואחיותיו) ותנאי שחרור הדוקים

יהיו בעלי משמעות מציבת גבול ומפחיתת סיכון עבורו. לפיכך, הומלץ על מעצרו של העורר בפיקוח אלקטרוני.

5. ביום 15.5.2019 ניתנה החלטת בית המשפט המחוזי (השופט ב' שגיא) על פיה ניתן להורות על מעצרו של העורר כאמור בפיקוח אלקטרוני. בית המשפט נימק החלטתו זו בהסתמכו על מספר טעמים. האחד, כי בהחלטה מיום 25.4.2019 בדבר התשתית הראייתית נמצא כי עוצמתן של ראיות הסיוע הינה "בינונית". השני, כי אין לחובת העורר הרשעות קודמות למעט הרשעה ישנה בעבירת תכנון ובניה והתנהלותו העבריינית לכאורה אינה משקפת את אורח חייו הנורמטיבי במשך עשרות שנים. השלישי, כי עיון בכתב האישום מלמד כי תרומתו לפרשה באה לידי ביטוי רק בחלק מהאישומים. הרביעי, כי כפי שעולה מהתסקיר, חשיפת הפרשה בפני בני משפחתו מהווה גורם מרתיע עבורו. החמישי, כי על רקע התנהלותו הנורמטיבית לאורך השנים ניתן לראות במעצרו כגורם מרתיע ומפחית מסוכנות, וזאת גם כן כפי שעולה מהתסקיר.

6. לבסוף ציין בית המשפט כי משקלם המצטבר של הנתונים מוביל למסקנה כי ניתן להסתפק במעצר בפיקוח אלקטרוני, וזאת גם בהתחשב בהתרשמות שירות המבחן מאיכות המפקחים ומהתרשמותו של בית המשפט לגבי חלקם (כאשר לגבי אחת המפקחות שהוצעו חזר בו בא-כוח העורר מהבקשה לאשרה כמפקחת). לפיכך הורה בית המשפט על הגשת חוות דעת מטעם יחידת הפיקוח על האיוזוק האלקטרוני בדבר ישימות התקנת המערכת. משהוגשה חוות דעת כאמור, הורה בית המשפט ביום 20.5.2019 על מעצרו של העורר בפיקוח אלקטרוני אשר יהיה נתון בכל זמן לפיקוח אחד המפקחים שאושרו ובצירוף התנאים שנקבעו בהחלטה מיום 15.5.2019: הפקדה במזומן בסך של 50,000 ש"ח; ערבות עצמית בסך של 300,000 ש"ח; ערבות צד ג' אשר תיחתם על ידי כל אחד מהערבים בסך של 35,000 ש"ח. כמו כן נאסר על העורר ליצור קשר טלפוני במהלך תקופת הפיקוח האלקטרוני עם כל גורם שאינו נמנה על בני משפחתו או בא-כוחו, והוצא נגדו צו עיכוב יציאה מהארץ. באותו מועד עוכב ביצוע ההחלטה עד ליום 22.5.2019, ולאחר מכן זו עוכבה בהסכמה, בהחלטת מיום 22.5.2019, עד למתן החלטה אחרת.

מכאן לעררים שלפני.

טענות הצדדים

7. לטענת המדינה, לא היה מקום להורות על מעצרו של העורר בפיקוח אלקטרוני בנימוק של הסתייגות מעוצמת הראיות. שגה בית המשפט בהחלטתו מיום 25.4.2019 עת מצא כי עוצמת ראיות הסיוע לעדות עד המדינה היא בינונית. זאת שעה שהראיות החיצוניות המסבכות את העורר הן רבות ודי בהן כדי לקבוע כי קיימת תשתית ראייתית לכאורית. בנוסף, שגה בית המשפט בהחלטתו מיום 15.5.2019 עת מצא כי ניתן להסתפק במקרה זה במעצר העורר בפיקוח אלקטרוני בביתו בפיקוח בני משפחה חרף המסוכנות העולה מהמעשים החמורים המיוחסים לו בכתב האישום. מדובר בעבירות שבהן קיימת חזקת מסוכנות סטטוטורית, אשר על פיה הכלל הוא מעצר מאחורי סורג ובריח כאשר לא צוינו טעמים מיוחדים המצדיקים סטייה מכלל זה. בשים לב לחומרת העבירות המיוחסות לעורר ונסיבות ביצוען – למשך זמן הקשר, לכמויות הסמים הגדולות ולתפקידו המרכזי של העורר במסגרת הפרשה – מסוכנותו של העורר מצויה ברף גבוה ביותר, כאשר אין במעצר בפיקוח אלקטרוני כדי ליתן מענה לתכליות המעצר. גם אין בכך שהעורר לא היה מעורב באישומים כולם כדי להפחית ממידת מסוכנותו. יש אף ליתן את הדעת לכך שמידת האמון שאפשר ליתן בעורר היא נמוכה בשים לב לפער הבלתי נתפס בין העבירות החמורות המיוחסות לו לבין ניהול אורח חיים תקין ונורמטיבי במשך שנים ולכך שתיאום ביצוע עסקאות סמים כפי שמיוחס לעורר, ניתן לעשות גם מהבית באמצעות מכשיר הטלפון.

8. בדיון שהתקיים לפני הדגישה המדינה כי לשיטתה עוצמת הראיות היא גבוהה ביותר, כשהיא מפרטת בפירוט רב את ראיות הסיוע ותמיכתן בעדות עד המדינה. עוד הודגש כי לעורר היה תפקיד משמעותי בתור מי שתיאם ותכלל את מכלול אירועי הייבוא בהם היה מעורב.

9. העורר מצדו טען כי אין ליתן כל אמון בעדות עד המדינה, כאשר עד שנחתם הסכם עד מדינה, לא הזכיר עד המדינה כלל את העורר, ומעורבותו נכללה בגרסתו רק בשלב מאוחר מבלי שניתן לכך כל פשר. כמו כן, קיימות סתירות פנימיות מהותיות בגרסתו של עד המדינה הנפרשות על פני נושאים רבים. כך למשל, בקשר לשאלה מי הכיר בין עד המדינה לבין נאשם 1, הדמות המרכזית ביותר בפרשה. בעוד שבשלב מוקדם טען עד המדינה שהיכרותו עם נאשם 1 הייתה דרך אדם בשם "ויקי עטיה", רק בשלב מאוחר יותר עמד על כך שהיה זה העורר אשר הפגיש ביניהם. גם גרסת עד המדינה על פיה העורר היה זה אשר קבע את סכום התשלום המגיע לו, מלאה סתירות גלויות אשר מצביעות על כך שאין בה ולא כלום. זאת ועוד, קיימות גם סתירות בין גרסתו לבין עדויות וראיות חיצוניות. כך למשל, איכון מכשיר הטלפון של עד המדינה אינו עולה בקנה אחד עם תיאור מסלולי נסיעתו. ראיות חיצוניות נוספות עליהן מבקשת המדינה להסתמך – שיחות הטלפון בין העורר לבין עד המדינה ונאשם 4 – אין בהן כדי להצביע על התנהלות חריגה או עבריינית כפי שמבקשת המדינה לייחס לעורר, שכן מדובר במי שהיה בא-כוחם של עד המדינה ושל נאשם 4.

10. על כל אלה הוסיף העורר כי בית המשפט המחוזי לא לקח בחשבון את מצבו הנפשי של עד המדינה, עליו התריע עד המדינה עצמו עובר לחתימה על ההסכם עמו, בזמן החתימה וגם לאחריה. זאת כאשר מדובר באדם אשר מוכר למערכת הבריאות הנפשית והסובל מהפרעות נפשיות שונות.

11. עוד ציין העורר כי על אף שעד המדינה (שהעורר היה בא-כוחו, ייצג אותו בהארכות מעצר וייעץ לו לפני חקירותיו) הופעל כסוכן נגדו, ונשלח מטעם גורמי החקירה לדובב אותו ולקבל ממנו אמרות המצביעות על מעורבותו בפרשה, העורר לא הפליל את עצמו בשום אופן ועל כן מתחזק הרושם כי יש ליתן בו אמון. גם אין כל חשש אמיתי להימלטות העורר. לראיה, על אף שעד המדינה נעצר כחודש ימים לפני מעצרו של העורר, הוא לא ניסה להימלט או לעזוב את הארץ במהלך תקופה זו. עוד נטען כי יש ליתן משקל משמעותי לתסקיר החיובי שהוגש בעניינו.

על כן ביקש העורר לקבל את טענותיו ביחס לתשתית הראייתית הלכאורית ולפיכך לשחררו לחלופת מעצר בביתו ללא פיקוח אלקטרוני. לחלופין ביקש להותיר את החלטת בית המשפט המחוזי על כנה. יצוין כי בדיון שהתקיים לפני הדגישה בא-כוח העורר כי החלטת בית המשפט המחוזי מיום 25.4.2019 – על פיה כאמור קיימות ראיות לכאורה כאשר הוגדרה עוצמת ראיות הסיוע כ"בינונית" – צריכה להיוותר בעינה (עמ' 11 לפרוטוקול הדיון) והוא לא עמד על שחרור העורר לחלופת מעצר.

דיון והכרעה

12. כידוע, לשם הכרעה בשאלה אם מתקיימת תשתית ראייתית לכאורית, יש לבחון האם הראיות הגולמיות עשויות להוביל, לאחר עיבודן ובחינתן במסגרת ההליך העיקרי, לראיות אשר יש בהן כדי לבסס את הרשעתו של נאשם (בש"פ 6393/13 שפק נ' מדינת ישראל, פסקה 7 (20.10.2013)). זאת מבלי להיכנס לראיות לפרטיהן ומבלי שתיקבענה באותו שלב קביעות מהימנות או תוכרענה מחלוקות עובדתיות (בש"פ 5324/15 לוז נ' מדינת ישראל, פסקה 12 (16.8.2015)). בין עוצמת הראיות לכאורה לבין מידת הנכונות של בית המשפט לשקול חלופת מעצר מתקיימת

"מקבילית כוחות", במובן זה שכלל שעוצמת הראיות תגבר, כך תקטן הנכונות לבחון חלופת מעצר, ולהיפך (ראו למשל: בש"פ 6804/18 קדיס נ' מדינת ישראל, פסקה 20 (17.10.2018)).

העורר מזה והמדינה מזה הלינו על קביעת בית המשפט המחוזי כי קיימת תשתית ראיתית לכאורית המבססת סיכוי סביר להרשעת העורר, כאשר עוצמת ראיות הסיוע לעדות עד המדינה הוגדרה כ"בינונית". העורר טען כי קיימת חולשה ראיתית של ממש, בעוד שהמדינה עמדה על כך שעוצמת הראיות גבוהה בהרבה.

13. ראשית, יש להבהיר כי על אף שבעררו טען העורר טענות רבות בדבר חולשת הראיות, בדיון שהתקיים לפני, הבהיר בא-כוחו כי יש להותיר את החלטת בית המשפט המחוזי מיום 25.4.2019 על כנה. היינו, אף לשיטת העורר קיימות ראיות לכאורה להוכחת המיוחס לו, אף אם בהסתייגות כי עוצמת ראיות הסיוע היא "בינונית". נקודת המוצא הינה אפוא, כי קיימת תשתית ראיתית לכאורה להוכחת המיוחס לעורר. טווח המחלוקת הוא, האם עוצמת הראיות מוגדרת (לכל הפחות, כאמור) כבינונית או האם היא מוצקה בהרבה.

לאחר שעיינתי בחומר הראיות שהוצג לפני, הגעתי לכלל מסקנה כי יש בו כדי לבסס את הקביעה בדבר קיומן של ראיות לכאורה בעניינו של העורר, בעוצמה משמעותית. אפרט את עיקרי חומר הראיות הרלוונטיות לענייננו אשר הביאוני לכלל מסקנה זו.

14. התשתית הראיתית מתבססת בעיקרה על עדותו של עד המדינה. מעדותו של עד המדינה עולה כי הקשר בינו לבין נאשם 1 נוצר בתיווכו ובעידודו של העורר. לדברי עד המדינה העורר שוחח עמו בתקופות שונות על האפשרות לייבא סמים לישראל, ובשלב מסוים הפגיש אותו עם נאשם 1 (בחתונת בתו של האחרון) לבירור האפשרות להוציא את תכנית הייבוא אל הפועל (הודעת עד המדינה מיום 12.12.2018 מ.ט. 4348, עמ' 37-53; הודעה מיום 19.12.2018 מ.ט. 4488 עמ' 28). עד המדינה סיפר כי העורר היה "איש הקשר" של נאשם 1 (הודעה מיום 12.12.2018, מ.ט. 4348, עמ' 63 שורה 35). על פי עד המדינה, לעורר היה תפקיד משמעותי שהוטל עליו על ידי נאשם 1, לפשר ולגשר בין עד המדינה לבין נאשם 4, לאחר שהתגלעו ביניהם מחלוקות לגבי התפקיד שכל אחד צריך למלא (הודעה מיום 2.12.2018, מ.ט. 4102 עמ' 17, 23-27; הודעה מיום 12.12.2018, מ.ט. 4348, עמ' 12-13).

15. עוד על פי דבריו של עד המדינה, העורר היה מעורב בהעברת התשלום לידיו בגין חלקו בפרשה. כך למשל, העורר העביר לו את התשלום עבור חלקו בייבוא משלוח הסמים השני, כאשר השניים נפגשו בעיר מודיעין, שם שהה עד המדינה בבית גרושתו (הודעה מיום 2.12.2018, מ.ט. 4102 עמ' 75-77; סיפור דומה עולה גם מהודעה מיום 2.12.2018, מ.ט. 4152, עמ' 44-50 ובהודעה מיום 25.12.2018, מ.ט. 4495, עמ' 52-58). מקרה נוסף המצביע על תפקידו של העורר בהעברת התשלום, עליו סיפר עד המדינה, הוא כאשר נאשם 4 סירב להגיע לעד המדינה על מנת לשלם לו את חלקו. נאשם 4 ביקש כי עד המדינה יגיע אליו על מנת לאסוף את התשלום המגיע לו עבור חלקו בביצוע המעשים. באותו מקרה, העורר הציע לעד המדינה כי הם יסעו יחדיו לאסוף את התשלום מביתו של נאשם 4 באור יהודה, והם אכן עשו כן (הודעת עד המדינה מיום 27.12.2018, מ.ט. 4638, עמ' 20-26, 39-45).

16. העורר גם היה זה אשר אמר לעד המדינה כי מתוך הכסף שהועבר לו עבור חלקו, זו תהא "מחווה יפה" להעביר סכום של 100,000 ש"ח לאשתו של נאשם 1 (להלן: גיתית). לאחר שעד המדינה הסכים לכך, הוא נסע ביום 15.6.2018 יחד עם העורר לביתה של גיתית באשדוד, שם מסר לה העורר את הכסף ואמר לה שאסור לה להגיד מהיכן

הוא הגיע (הודעת עד המדינה מיום 12.12.2018, מ.ט. 4459, עמ' 24-26; הודעת עד המדינה מיום 30.12.2018, מ.ט. 4644, עמ' 16-18).

17. עד המדינה גם תיאר מעורבות נוספת של העורר במסגרת אירוע הייבוא השני, עת אירעה תקלה בשרשרת העברת המזוודה עם הסמים, ומי שהיה אמור לאסוף את המזוודה לא עשה כן. עד המדינה, אשר שהה בקרבת מקום, אסף את המזוודה ובניגוד לתכניות הצפויות, נסע עמה לכיוון כביש 443 לאיזור יער בן שמן, משם התקשר אל העורר והביע תרעומת על התקלה שאירעה. העורר, על פי דברי עד המדינה, הנחה אותו שייקח את המזוודה לביתו בתל אביב ומשם ידאג העורר שמישהו אחר יאסוף אותה. עד המדינה תיאר כי מכיוון שהיה מבולבל נסע תחילה לכיוון מחלף פולג בנתניה ורק לאחר מכן שב על עקבותיו והגיע לביתו בתל אביב. לדבריו, כעבור זמן מה הגיע העורר גם הוא לדירתו (הודעה מיום 2.12.2018, מ.ט. 4102, עמ' 28-32; הודעה מיום 2.12.2018, מ.ט. 4152, עמ' 39-43).

18. המדינה הציגה ראיות חיצוניות שונות, המשמשות גם כסיוע לעדות עד המדינה. ראשית, נתוני מחקרי תקשורת המצביעים על תקשורת אינטנסיבית בסביבת מועדי הייבוא. כך למשל, במועד אירוע הייבוא הראשון מיום 3.6.2018 נמצאו שיחות טלפון רבות: שתי שיחות נכנסות מעד המדינה בשעה 7:53; שיחה יוצאת אל נאשם 4 בשעה 7:54; שיחה נכנסת מעד המדינה בשעה 08:01, וכך עוד שיחות רבות וקצרות בין העורר לעד המדינה ובין העורר לנאשם 4. בשעה 09:19 אף נמצאה שיחה נכנסת מכלא אשל, שם שהה באותו זמן נאשם 1. גם במועד אירוע הייבוא השני, 10.6.2018, ניתן לזהות דפוס דומה של שיחות קצרות ותכופות בין העורר לבין עד המדינה, ובין העורר לנאשם 4.

שנית, הציגה המדינה נתוני איכון המצביעים על שהותו של עד המדינה והעורר במקומות שבהם תיאר עד המדינה כי התקיימו ביניהם מפגשים הקשורים לכספי הייבוא. כך, למשל, על פי האיכון, העורר ועד המדינה היו יחדיו בביתו של גיתית ביום 5.6.2018, ולמחרת אותו יום גם הופקד בחשבונה של גיתית בבנק סך של 100,000 ש"ח (מסמך שצורף לדו"ח פעולה מיום 30.12.2018). וכך גם על פי האיכון מיום 4.6.2018, בהתאם לדברים שתיאר עד המדינה בקשר לאירוע שבו נסע עם העורר לאסוף מנאשם 4 באור יהודה את התשלום המגיע לו, עד המדינה אוכן ברמת השרון בשעה 16:50, לאחר מכן בשעה 18:12 באור יהודה, ובחזרה ברמת השרון בשעה 18:43. העורר גם אוכן ביום 11.6.2018 באור יהודה (שעה 21:30) לפני שהגיע לבית גרושתו של עד המדינה במודיעין (שם אוכן בשעה 21:57), בהתאם לסיפור הדברים של עד המדינה על פיו העורר אסף את התשלום עבור עד המדינה מנאשם 4 באור יהודה.

19. העורר מצדו כפר בחשדות והכחיש כל קשר למיוחס לו (הודעת העורר מיום 11.12.2018, מ.ט. 4537, עמ' 7 ו-9). הוא טען כי מעולם לא נפגש עם אף אחד מהנאשמים, ואחר כך הסתייג ואמר שהוא מכיר את נאשם 4 כ"לקוח" בלבד (שם, עמ' 13). תחילה טען שאין כל קשר בין עד המדינה לנאשם 4, ואחר כך תיקן שהם נפגשו באופן אקראי ליד משרדו (שם, עמ' 13-14). מלבד היכרות בסיסית ביניהם, אישר שלא הייתה מערכת יחסים כלשהי בין שלושתם (הודעת עורר מיום 11.12.2018, מ.ט. 4536, עמ' 26).

20. כאשר עומת עם חומר החקירה העומד נגדו, תחילה, בעיקר שמר על זכות השתיקה (הודעת העורר מיום 12.12.2018, מ.ט. 4533, עמ' 29; הודעות העורר מיום 17.12.2018, 20.12.2018). מאוחר יותר, לאחר שהוטחו בו חומרי חקירה שונים, סיפק הסברים חלופיים לראיות הנסיבתיות המצביעות על המקומות בהם שהה, מבלי שעלה בידו להבהיר מדוע לא סיפר זאת בחקירות קודמות.

21. כך למשל, רק כאשר הוטחו בו חומרי החקירה המצביעים על פגישה משותפת עם עד המדינה ונאשם 4 באור יהודה, הודה כי התלווה לעד המדינה בנסיעה לנאשם 4 המתגורר באור יהודה. הנימוק לכך, לדבריו היה שעד המדינה ביקש ממנו שיביא אותו לנאשם 4 כדי לקבל ממנו סמים ("חשיש"), שכן העורר סיפר לו שלנאשם 4 יש רישיון להחזקת סמים לצריכה עצמית בשל מצבו הרפואי (עימות עורר ועד המדינה מיום 1.1.2019, עמ' 82-85). בתשובה לשאלה מדוע לא סיפר על כך בחקירות הקודמות, במסגרתן עמד על כך שאין כל קשר בין עד המדינה לנאשם 4, ענה: "כי אני לא סומך לא עליו ולא עליכם... שתשנו גרסאות..." (עמ' 85, שורות 11-13) ו-"כדי שלא יהיה שינוי גרסה" (עמ' 87, שורה 9).

22. הוא גם אישר כי הגיע פעם לביתה של גיתית, וזאת לדבריו על מנת להחזיק את אמה על תצהיר, אך הכחיש כי העביר לה כסף או שראה מישהו שהעביר לה כסף באותו מפגש (הודעה מיום 17.12.201, שעה 9:49, עמ' 8). רק בשלב מאוחר יותר אישר כי עד המדינה הגיע למפגש עם תיק (עימות העורר ועד המדינה מיום 1.1.2019, עמ' 108), וכשנשאל "מי נתן את הכסף", ענה באחת הפעמים: "אני לא נגעת בכסף" (עמ' 73 לעימות).

23. בקשר להעברת התשלום לידי עד המדינה בביתה של גרושתו במודיעין, אישר העורר שהוא הוזמן לארוחת ערב בבית גרושתו של עד המדינה במודיעין, שם שהו עד המדינה, גרושתו ושני חברים של ילדיהם, אך הכחיש כי העביר שם תשלום כלשהו לידי עד המדינה (עימות העורר ועד המדינה מיום 1.1.2019, עמ' 88). לאחר שהוטח בו כי על פי נתוני האיכון עבר לפני ארוחת הערב באור יהודה (כאשר על פי דברי עד המדינה העורר אסף את הכסף מידי נאשם 4 באור יהודה על מנת להביאו לידי עד המדינה), הסביר שעד המדינה ביקש ממנו ואף התחנן שיביא עבורו סמים מנאשם 4 (שם, עמ' 92-93).

24. כאמור, בית משפט אינו נדרש בשלב זה לבחינת מהימנות עדים או משקל של עדויות, אלא אם יש בהן סתירות מהותיות המצביעות מעצמן על כרסום ממשי בקיומן של ראיות לכאורה (ראו למשל: בש"פ 4398/16 סבח נ' מדינת ישראל, פסקה 8 (26.6.2016); בש"פ 8311/13 אברמוב נ' מדינת ישראל, פסקה 20 (19.12.2013); בש"פ 4214/18 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 19 (28.6.2018)). בחינת חומר הראיות בכללותו אינו מביא למסקנה בדבר כרסום ממשי, ואף ההפך הוא הנכון.

25. גרסת עד המדינה מסבכת את העורר במעורבות בפרשת הייבוא ובהתפתחויות הקשורות לכל אחד מאירועי ייבוא הסמים המיוחסים לו. גרסה זו נתמכת כאמור בראיות חיצוניות, ובעיקר איכונים ונתוני מחקרי תקשורת המצביעים על מיקומו של העורר במקומות עליהם הצביע עד המדינה ועל קיומן של שיחות טלפון בהתאמה למהלך הדברים שתיאר עד המדינה. ריבוי הראיות הנסיבתיות, הצטברותן וצירופן זו לזו במקרה זה אך מחזקים את הגרסה הלכאורית בקשר למעורבותו של העורר בפרשה, באופן המקשה על נסיונו להציע תזות חלופיות. ההסברים שהציג העורר, משתנים ומתפתחים, מקומם להתברר במסגרת ההליך העיקרי, ואין בהם כדי לכרסם בעוצמת הראיות לכאורה בשלב הדיון במעצרו של העורר עד תום ההליכים.

26. גם סתירות בקשר לעדותו של עד המדינה, עליהן הצביע בא-כוח העורר, חלקן סתירות פנימיות וחלקן כנטען בקשר לאי-הלימה בין גרסתו לבין חומרי חקירה אחרים, אין בהן כדי לשנות ממסקנה זו.

27. יש גם לציין כי לכאורה לא בכל ה"סתירות" עליהן הצביע העורר, יש ממש. כך למשל, אחת מה"סתירות"

עליהן הצביע בא-כוח העורר, היא כי עד המדינה טען שאדם בשם "ויקי עטיה" תיווך בינו לבין נאשם 1, ורק מאוחר יותר טען כי היה זה העורר שקישר ביניהם. אלא שעיון בהודעות עד המדינה מגלה לכאורה שלא מדובר בסתירה כלל. עד המדינה הבהיר שנאשם 1 פנה אליו בעבר, וזאת בתיווכו של "ויקי" אך בשלב מאוחר יותר היה זה העורר אשר סיפר לו על אודות נאשם 1, העביר לו מסרים ממנו ותיווך ביניהם (הודעת עד המדינה מיום 2.12.2018, מ.ט. 4102 עמ' 5-8). סיפור דברים זה, על אודות היכרות ראשונית אשר התפתחה מאוחר יותר בעקבות מעורבותו של העורר, אינו מגלה על פני הדברים סתירה ממשית בדבריו של עד המדינה.

28. באשר לסתירות אחרות, תהיות או אי-דיוקים, עליהם הצביע בא-כוח העורר, הרי שלא מצאתי כי יש בהם כדי להצביע על חולשה, בוודאי לא על חולשה מובהקת של מכלול הראיות בשלב זה, ודין להתברר במסגרת ההליך העיקרי. הוא הדין גם בקשר לסתירה עליה ניתן דגש רב על ידי בא-כוח העורר בקשר לשאלה אם המפגש במודיעין שבמסגרתו על פי החשד הועבר לעד המדינה תשלום על ידי העורר, התרחש מחוץ לביתה של גרושתו של עד המדינה (כפי שהתקש עד המדינה), או בתוכו (גרסה הנתמכת בחומרי חקירה אחרים).

29. גם הטענות בדבר מניפולציות שהופעלו על עד המדינה (ובכלל זה התייחסות העורר לחששותיו של עד המדינה מפני מקומות סגורים ונחשים) או בדבר מצבו הנפשי אין מקומן לעת הזו. אכן, הודעותיו של עד המדינה מהוות נדבך מרכזי ומשמעותי בתשתית הראייתית הלכאורית נגד העורר. עם זאת, הטענות בדבר חוסר מהימנותו של עד המדינה מקומן להתברר במסגרת ההליך העיקרי ולא במסגרת ההליך המעצר (ראו למשל: בש"פ 3484/14 מדינת ישראל נ' חיימוב, פסקה 27 (22.5.2014)).

דעתי היא אפוא, כי קיימות ראיות בעצמה ממשית להוכחת המיוחס לעורר במסגרת כתב האישום.

30. המעשים אשר בגינם מואשם העורר מקימים נגדו אפוא עילת מעצר סטטוטורית מכוח סעיף 21(א)(1)(ג)(3) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996. כידוע, נאשם שיש לגביו ראיות לכאורה הקושרות אותו לביצוע סחר בסמים לא ישוחרר, ככלל, לחלופת מעצר, אלא במקרים חריגים (ראו למשל: בש"פ 6544/17 אמר נ' מדינת ישראל, פסקה 13 (31.8.2017); בש"פ 9034/18 עואד נ' מדינת ישראל, פסקה 9 (31.12.2018)). זאת בשל החשש לביצוע עבירות סמים גם בחלופת מעצר או במעצר בפיקוח אלקטרוני (בש"פ 3095/18 צ'צ'יק נ' מדינת ישראל (26.4.2018); בש"פ 1566/14 רבה נ' מדינת ישראל, פסקה 17 (7.3.2014); בש"פ 299/19 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 14 (30.1.2019)).

31. אכן, דגש רב ניתן בטיעוני בא-כוח העורר על נסיבותיו האישיות של העורר ובעיקר אורח חייו הנורמטיבי, היותו אב לילדים, עורך דין במקצועו, משתתף במערך המילואים כקצין ובעל רישיון להחזיק בנשק. אלא שבכך לא די. חומרתם של המעשים המיוחסים לעורר, כחלק מסיפור דברים מתמשך ולא חד-פעמי, מלמדים על מסוכנות גבוהה. כטענת המדינה, אף אני סבור כי אין בכך שלא מיוחסים לו האישומים כולם, כדי להפחית ממידת המסוכנות הנשקפת ממנו. בית המשפט נשען בהחלטתו על תסקיר שירות המבחן, אשר ממליץ על מעצרו בפיקוח אלקטרוני. אלא שהפער המשמעותי אשר בא לידי ביטוי במקרה זה בין אורח חייו הנורמטיבי של העורר לבין חומרת המעשים המיוחסים לו, מקשה על האפשרות לתת בו אמון, ולשקול חלופות מעצר או מעצרו בפיקוח אלקטרוני. פער זה גם בא לידי ביטוי במסגרת התסקיר, ולא ניתן לו מענה או הסבר. בהתחשב אפוא בכל אלה, לא מצאתי כי מקרה זה נמנה על המקרים החריגים המצדיקים, בעת הזו, מעצר בפיקוח אלקטרוני או שחרור לחלופת מעצר.

32. בשולי הדברים אעיר כי לא מצאתי שיש בתרגיל החקירה, במסגרתו הקליט עד המדינה שיחה שערך עם העורר, כשעוד שימש כבא-כוח, כדי להטות את הכף לטובת העורר ולהוכיח באופן מוחשי כי יש ליתן בו אמון, כטענת העורר. די בעת הזו שאציין כי ממזכר בקשר לפגישה מיום 3.12.2018, עולה לכאורה כי עד המדינה התנצל לפני העורר על שחשד בו כי הוא לקח סכומי כסף (כאשר נראה שהכוונה לכספי יבוא הסמים), והעורר אישר שהבין על מה עד המדינה מדבר עליו, וציין שהוא סולח לו.

אשר על כן, הערר בבש"פ 3483/19 - נדחה, וערר המדינה בבש"פ 3457/19 - מתקבל. העורר יישאר במעצר מאחורי סורג ובריח.

ניתנה היום, י' בסיון התשע"ט (13.6.2019).

ש ו פ ט